

Planeta-închisoare și repopularea universului

Vineri, 14 iulie 2017 - Gili Cârstea

Undeva în Calea Lactee, pe o planetă dintr-un sistem solar îndepărtat, se produc condiții perfecte de viață pentru rasa umană, și sunt aduși pe ea doi copii de sex opus, luați direct dintr-o maternitate pământeană imediat după nașterea lor. Să zicem dintr-o maternitate elvețiană, în speranța că nu vor pleca infectați deja de vreun virus intraspitalicesc românesc.

Un grup de heruvimi primesc sarcina să îngrijească de ei până la maturitate, asigurându-le condiții perfecte de dezvoltare dar fără să intervină vizibil în viața lor, și fără să le comunice informații despre originea lor.

Ei nu au nicio idee despre familia sau planeta de origine, nu au contact cu nelegiuirea în nicio formă a ei, nu știu nimic despre bine și rău. În plus, demonii lui Satana au interdicție totală pe acea planetă și le este blocată orice cale de comunicare cu tânăra pereche.

Vor trăi ei în neprihănire? Vor popula noua planetă cu o civilizație sfântă? Vor fi deci nemuritori, din deducția că moartea fiind plata păcatului, iar ei nepăcătuiți, scapă astfel de moarte?

După teologia adventistă actuală, răspunsul este da, vor trăi în neprihănire.

În ciuda vastei diversități de interpretare, linia general acceptată este că fiecare om născut pe pământ devine păcătos, și moare, datorită propriului păcat, și se sprijină pe o greșită interpretare a declarației lui Pavel din Romani, ultima parte: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Rom 5:12).

Această ultimă parte, că „moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” este prezentată ca dovadă concludentă că păcatul personal este cauza morții, nicidecum starea generală a omenirii declanșată de Adam în Eden.

Nu i-am auzit niciodată pe adepții acestei doctrine explicând cum se face că, după Adam, nu s-a născut nici măcar un singur om care să nu păcătuiească, și deci să nu moară. Și nu i-am auzit oferind o explicație plauzibilă primei părți a declarației lui Pavel, că păcatul și moartea au intrat în lume printr-un *singur* om, nu prin fiecare.

Pavel nu se contrazice aici. Păcatul și moartea au intrat în lume prin Adam și Eva, și au trecut asupra tuturor prin *naștere*, nicidecum prin alegere. Toți au păcătuit deoarece toți s-au născut păcătoși. Este ceva care *trece* asupra tuturor, și care nu poate fi evitat prin „educație, cultură, exercitarea voinței, efortul omenesc.”

Confuzia vine din greșita înțelegere a expresiei „păcat,” asupra căreia Satana a operat o infernală inginerie, făcându-ne să ne concentrăm exclusiv pe definiția – absolut biblică – „păcatul este călcarea legii,” legea fiind cele zece porunci. Logica urmează de la sine: Omul este sfânt, dar devine păcătos atunci când calcă una dintre cele zece porunci. Și de aici imediat concluzia implicită că, deoarece toți cei care s-au născut pe această planetă au păcătuit fără excepție, este ceva greșit cu legea.

Când Pavel spune că moartea a trecut asupra tuturor „din pricină că toți au păcătuit,” el vrea să spună „din pricină că toți au păcătuit în Adam.” Adică toți erau în Adam atunci când a păcătuit el, iar aceasta deschide un orizont complet nou asupra subiectului. Aceasta este și logica declarației „în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps 51:5), adică despărțit de Dumnezeu, fără sistemul de operare divin.

Ce anume a trecut de la Adam la copiii lui?

Când Șarpele cel Vechi a propus în Eden noua lui cale spre dumnezeire, aceasta cerea renunțarea la pomul Vieții și acceptarea Pomului Cunoștinței. Adică, alungarea naturii divine din ei – prezentată ca un jug al sclaviei – și acceptarea dezvoltării progresive independente de Dumnezeu, al cărei capăt este dumnezeirea. Adam și Eva au acceptat schema ticăloasă, și astfel Sistemul de operare divin, Duhul Sfânt, a trebuit să plece din ei. Aceasta este goliciunea despre care vorbește Geneza.

Adam și Eva au născut copii după ce au rămas goi, cu templul inimii părăsit de Șekina, și exact această goliciune a trecut asupra tuturor, deoarece toți oamenii provin din Adam. Scopul lui Dumnezeu a fost stricat, și astfel ei nu au mai putut locui în casa lor, patria neprihănirii pe care au nesocotit-o. Adam și Eva au populat planeta cu oameni goi, pe dinăuntru și pe dinafară, la propriu și la figurat.

Păcat înseamnă alungarea Șekinei, despărțirea dintre natura umană și cea divină, iar despărțirea a adus moartea, așa cum vedem foarte bine acum, după mii de ani de istorie.

Acestea, păcatul și moartea, au trecut asupra tuturor prin *naștere*; niciun copil nu poate alege la naștere dacă acceptă sau nu legea eredității. Păcatul și moartea sunt inscripționate cu „un priboi de fier” (Ier 17:1) în ADN-ul uman, iar omenirea nu a găsit încă formula științifică spre a anula, sau ocoli, această lege implacabilă.

Toți ne naștem căsătoriți cu „legea păcatului și a morții,” cum spune Pavel, și complet străini de „legea Duhului de viață în Hristos Isus” (Romani 7,8).

În lumina soliei neprihănirii lui Hristos, copiii despre care vorbeam la început nu au nicio șansă să populeze universul cu o rasă umană neprihănită. S-au născut despărțiți de Dumnezeu – adică „în păcat” – cu templul inimii gol, părăsit de Șekina, și fără o intervenție majoră a lui Dumnezeu de scriere al legii în inima lor vor face din acea planetă exact ceea ce avem noi astăzi aici.

Acesta este motivul pentru care suntem blocați pe această planetă-pușcărie, fără nicio șansă de a pleca undeva.

Dumnezeu propune o soluție foarte simplă la această inimaginabilă tragedie a rasei umane. El se oferă să reinstaleze sistemul de operare divin în mintea umană, și ne-a oferit o demonstrație a acestei oferte în Omul Isus Hristos. Omenescul și divinul, adică hardware-ul uman și software-ul divin, au fost din nou reunite în El, pentru prima oară de la despărțirea din Eden, și astfel avem sub ochi dovada că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.”

Dacă în primul Adam omenirea a trecut de la neprihănire la nelegiuire, în al doilea Adam omenirea trece de la nelegiuire la neprihănire. Primul Adam ne-a dus la Pomul Cunoștinței, al doilea Adam ne duce la Pomul Vieții. Primul Adam a gonit Șekina din familia umană, al doilea Adam a adus-o înapoi. După cum prin primul om păcatul și moartea au trecut asupra tuturor, tot așa prin al doilea Om neprihănirea și viața trec asupra tuturor. Icabod este omenirea ver. 1.0, puntea de la neprihănire la păcat, iar Emanuel este omenirea ver. 2.0, puntea de la păcat la neprihănire. În Icabod s-a dus slava, în Emanuel se întoarce slava.

Toți cei care acceptă această trecere vor fi făcuți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului (Isa 61:3). Cu acest gen de oameni este posibilă, și sigură, repopularea universului.